

Tranzicijski dosje: Dragan Isajlović

Na Portalu Plus smo se odločili, da je potrebno v imenu zgodovine, kar se da kompletno, vsaj po našem mnenju, zapisati ključne tranzicijske zgodbe in opisati poslovno – politične metode njihovih glavnih akterjev.

Tweet

75

21.04.2015 21:00

Piše: Kizo

Podjetje Elmont d.o.o., ki je lastniško povezano z Isajlovićem, je zastopnik za zloglasno Ultro, in to za tri države.

Neodgovorno bi namreč bilo, da bi nekatere stvari izpadle iz zgodovine samo zaradi tega, ker medijska politika slovenskih mainstream medijev ne dopušča več kot epizodne objave o glavnih akterjih slovenske tranzicije in to šele praviloma tedaj, ko gre za spopad med interesnimi skupnami in je medijski pokol eden pomembnejših instrumentov za osvajanje rent ali pa ko kakšen od tranzicijskih angelov pade in se ga je potrebno ali medijsko odkrižati ali pa nanj prevaliti čim več umazanje.

Pogostosti objavljanja tranzicijskih dosjejev vam ne moremo obljubiti, saj marsikaj, kar je ključnega za sestavo takšnega dosjeja, ni v naših rokah. Govora je o zanesljivih informacijah in dokumentih, ki jih je v tej državi naravnost mučno pridobivati, lahko pa vam obljubimo, da bodo tranzicijski dosjeji narejeni brez posebne milosti ali pristranskosti. Praviloma bodo dosjeji tudi nekoliko daljši kot kolumne ali članki, ki jih objavljamo pod rubriko "razkrivamo", ampak menimo, da je jasno, da skorajda četrto stoletje slovenske tranzicije (v normalnost) presega povprečno dolžino običajnega članka.

Tokratni tranzicijski dosje govori o nekdanjem pripadniku

Isajlović se je tisti kratek čas "kabinetanja" ukvarjal z Muro, MIP in slovenskimi igralnicami. Mure ni več, MIP je mrtev, v zvezi z igralnicami pa se je celo strahopetni Pahor odločil, da so nezakonita lobiranja presegla vse mere in je vložil prijavo na KPK.

Službe državne varnosti, neregistriranem lobistu, političnem svetovalcu in podjetniku Draganu Isajloviću. V dosjeju boste izvedeli kar nekaj stvari, ki jih doslej iz slovenskih medijev niste, predvsem pa boste dobili dokaj kompletno sliko o človeku, brez katerega tranzicija ne bi bila to, kar je.

Prvi krog pekla ali formativna leta: SDV

Dragan Isajlović je prvič priplaval v slovenski javni prostor z znamenito fotografijo ob aretaciji Janeza Janše v času procesa proti četverici. Da je bil ravno Isajlović tisti, ki je izvedel aretacijo, v tistih časih ni bilo ne nepričakovano ne presenetljivo. Tesni sodelavec obveščevalnega kralja Zemljarića in nekdo, ki je bil po besedah še enega aretiranega v procesu četverice Davorja Tasića poln ljudbezni do posla, ki ga je opravljal, je bil po naravi stvari prava izbira za akcijo, ki je imela namen zaustaviti dogodke, ki so se napovedovali.

Nekdanji Isajlovićevi sodelavci, informatorji našega portala, pravijo, da je bil Isajlović vedno lojalen SDV, enostavno je verjel v njeno pravico do poseganja v zasebna življenja v imenu obrambe sistema, precej nezlomljiv, kljub temu, da mu nekatere slovenske strukture v SDV niso bile naklonjene, izjemno lojalen Zemljariću, predvsem pa "zlopamtilo".

Da je bil "zlopamtilo", nam je izpričal nekdo iz tretje generacije komunističnega plemstva, ki je bil pred leti deležen medijskega pokola, pri katerem je bil akter Isajlović. Naš sogovornik (ime vira hranimo v uredništvu) medijski pogrom pripisuje predvsem Isajlovićevi zameri do njegovega starega očeta, ki je bil v komunizmu Isajlovićev nadrejeni.

Od razpada bivše Jugoslavije dalje se Isajlovićev karakter opisuje predvsem kot ideološko rigiden, podjetniško pragmatičen in mestoma izjemno zamerljiv. Operativno ga označuje velika prilagodljivost in iznajdljivo iskanje poti med tistimi mrežami, ki so dovolj pametne, da njihov pohlep ne uniči imperijev. Osebi, ki sta bili odločilni za formiranje Dragana Isajlovića, sta bila predvsem Janez Zemljarić in Franc Popit, ampak vse to že veste.

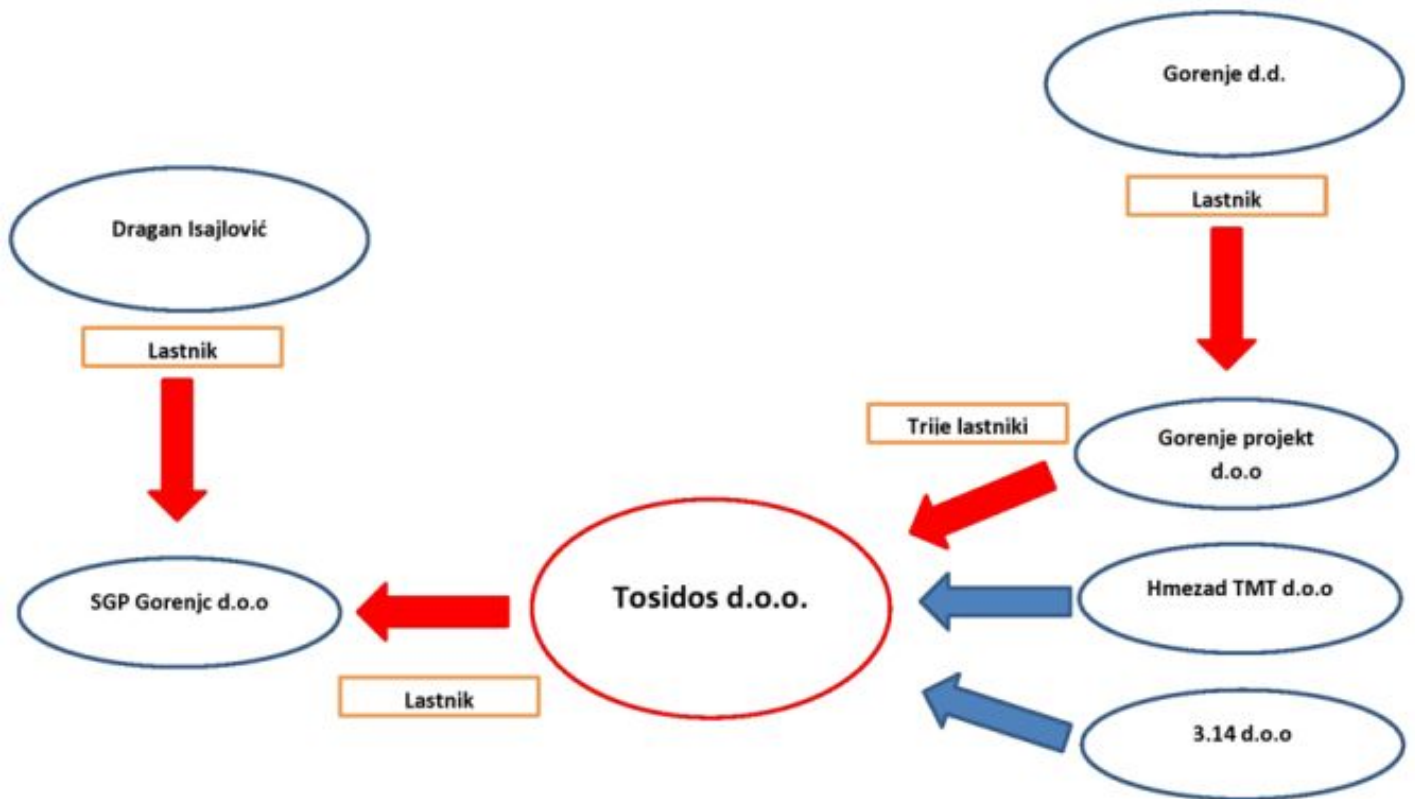
11. marca 1992 Dragan Isajlović registrira svoje prvo podjetje in se odpravi v podjetništvo. In tu se naš dosje zares začne.

Poslovne zgodbe

Izhodišče poslovnih aktivnosti Dragana Isajlovića sta dve podjetji. Zelo znani I.S.O. d.o.o., kjer si z ženo Metko Isajlović delita lastništvo in se ukvarja z gradbenim inženiringom, in pa malce manj znani Ditrade d.o.o., ki je registrirano za dejavnosti trgovine, inženiringa, posredovanja in informatike.

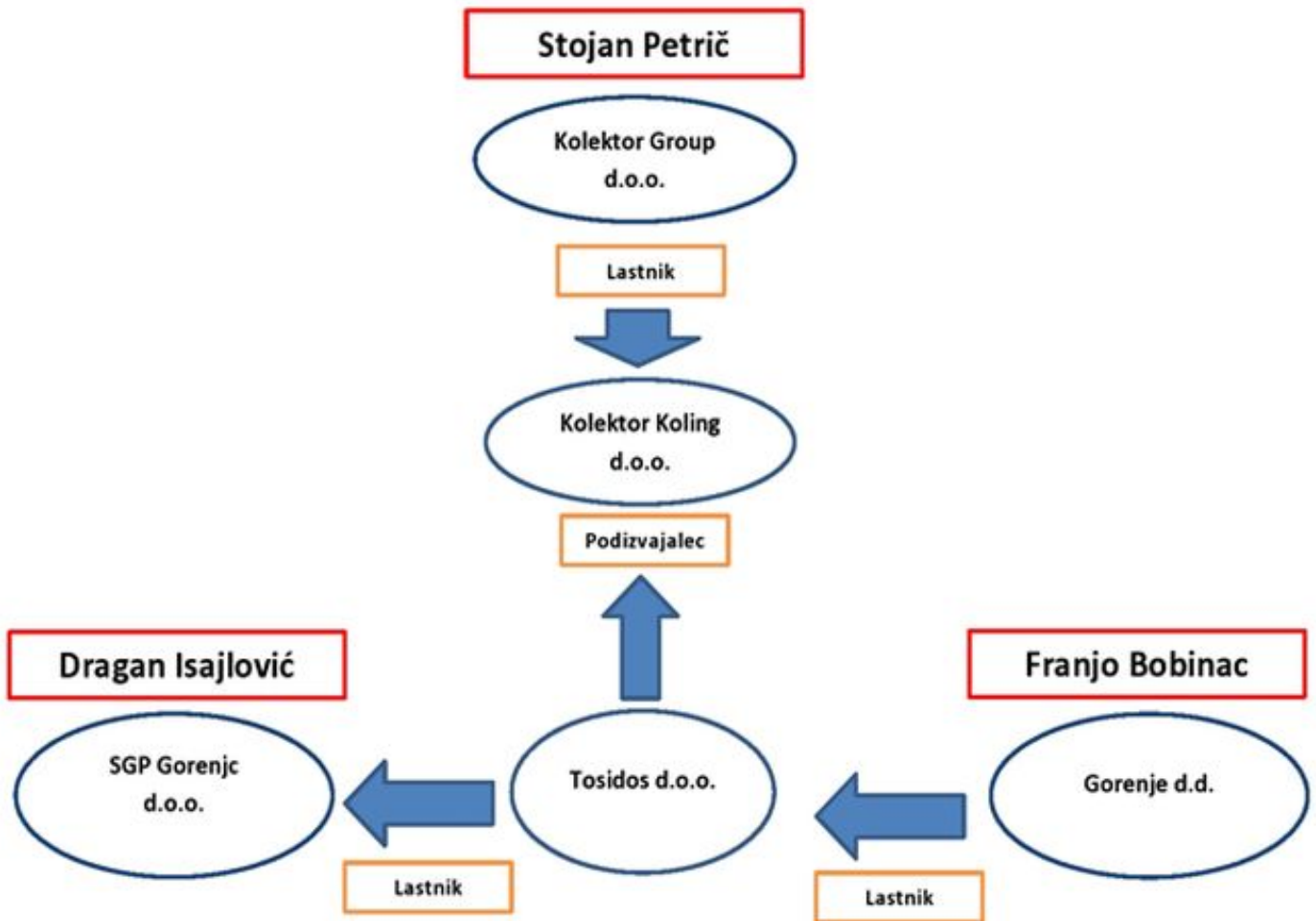
Jedro glavnih Isajlovićevih poslov pa je SGP Gorenjc d.o.o., nekdanje hčerinsko podjetje SGP Tehnik d.o.o. – v stečajju, ki ga je Isajlović v danes dovolj dobro opisanih manevrih iztaknil iz stečajne mase tega podjetja in postal večinski lastnik tega podjetja. Seveda pri tem, da bi kadarkoli poprej zanikal, da ima sploh kakršnokoli povezavo s tem podjetjem.

S podjetjem SGP Gorenjc d.o.o. pa se ni začelo razkrivanje zgolj Isajlovićevih poslovnih potez ampak tudi indentifikacija mreže njegovih najtesnejših sodelavcev. Pred nekaj več kot letom dni so na Financah razkrili, da je v začetku leta 2014 v podjetje SGP Gorenjc lastniško vstopilo podjetje Tosidos d.o.o., in to tako, da je postalo 25 % latnik Isajlovićevega bisera. To bi morda bilo neopaženo, če lastniki tega podjetja ne bi prihajali iz samega jedra starih fantov: Gorenja d.d. Gorenje d.d. je namreč prek svojega hčerinskega podjetja Gorenje projekt d.o.o. skupaj z Iskro Impuls d.o.o., Hmezado TMT d.o.o. in 3.14 d.o.o. solastnik Tosidosa, solastnika Isajlovićevega SGP Gorenjc. Za lažjo predstavo, lastniška struktura SGP Gorenjc d.o.o. izgleda takole:

Na vprašanje novinarjev Financ, v čem je smisel, da je Gorenje preko hčerinskega podjetja vstopilo v podjetje, za katerega je Isajlović dolgo skrival, da je njegov lastnik, je direktor uprave Gorenja odvrnil, da sploh ne ve, da se je kaj takega zgodilo. Ta njegova izjava bi bila skorajda verjetna, če ne zaradi drugega, pa zaradi tega, ker je Gorenje vmes samo postalo supernepregledna hobotnica, polna nekih hčerinskih podjetij, ki se ukvarjajo z vsem mogočim in zaradi tega danes slovi kot slovenski podjetniški Frankenstein. Skorajda bi lahko Bobincu tudi verjeli, če vemo, kako lahko interesne skupine v tej državi okupirajo dele podjetniških sistemov in jih enostavno ali prežvečijo ali izčrpajo. Toda na koncu se Bobinac ni izmaknil, saj se je razkrilo, da je s SGP Gorenjcem preživel velik denarni tok, vezan na izgradnjo nordijskega centra v Planici, pri katerem je sodeloval SGP Tehnik, mati Isajlovićevega podjetja in s Petričevim Kolektor kolingom tudi Tosidos, solastnik Isajlovićeve podjetniške zgodbe. Povedano drugače, Bobinac je tedaj Financam že moral lagati. Prvič zato, ker ni mogel ne vedeti, da je SGP Gorenjc, njegova zadnja kapitalna investicija, vezana na projekt v Planici. In drugič, ker ni mogel ne vedeti, da gre Tosidos, skupaj s Petričevim Kolektor kolingom, v Planiški projekt.

Kakorkoli se je v Planici že obračalo (in to ste lahko zelo natančno in relativno pošteno prebrali v medijih), je na koncu izpadlo, da je pri tem projektu denarni tok identificiral izjemno zanimivo mrežo, ki gre takole:

Torej, če bi bil kviz in bi vprašali, kaj družijo nekdanjega agenta jugoslovanske službe državne varnosti, podjetniškega heroja iz Velenja in primogenitorja plemiške rodbine iz Idrije, bi bil odgovor nadrealistično, skorajda "montypythonovsko" zabaven: nordijski center Planica.

"Montypythonovska" koalicija iz Planice: Dragan Isajlović (SGP Gorenjc), Stojan Petrič (Kolektor) in Franjo Bobinac (Gorenje). Foto: www.mediaspeed.net.

Istočasno s tem razkritjem mreže pa se je izkazalo še dvoje. Najprej, da postaja nejasno, zakaj Gorenje

generira tako ogromno število podjetij, ki vsa delujejo v popolnoma nepovezanih panogah (zlobneži pravijo, da zato, da mreže in mrežice sedijo na projektih z zdravim finančnim tokom), potem da obstaja tesno poslovno povezovanje med Kolektorjem in Gorenjem, in to v panogah, ki z osnovno dejavnostjo obeh podjetij nimajo prav nič, in na koncu, da so velika paradržavna in nekoč paradržavna slovenska podjetja lastniško (in tudi projektno) incestuozno nenormalno povezana. Ampak to je zgodba za kak drug tranzicijski dosje.

Če smo že na primeru Planice pokazali, kako kapital družī pomembne akterje slovenske tranzicije in kakšne mreže izplavajo na plano, je čas, da razkrijemo nove povezave, ki pa, kot boste videli, prehajajo vse meje mogočega in kažejo na vlogo Isajlovića v slovenski tranziciji.

Bosanski zmaj, ki bruha državni bencin

Najprej prolog. Zaradi Zemljaričevih naftnih poslov se je neverjetno dolgo pojavljala govorica, da ima Isajlović nekaj pri Petrolu. Ta govorica nikoli ni bila dokazana in je končno tudi potihnila kot fantazijska zgodba. Potem je pred leti izplavala zgodba, da naj bi imel Isajlović s Petrolom sklenjeno pogodbo za posredovanje nepremičnin. Pogodbe ni bilo videti, na Petrolu so zadevo zanimali, trdilo se je, da naj bi obstajal zgolj nepodpisan "draft" pogodbe in vse skupaj je iznihalo.

Isajlovićev SGP Gorenjc je ustanovitelj in solastnik dveh podjetij. Prvo je Gorenjc inženiring d.o.o., ustanovljeno pred dobrim letom dni in zaenkrat popolnoma pod radarjem, drugo je podjetje NE-MU d.o.o., v katerem si lastništvo delita SGP Gorenjc (50 %) in Elmont d.o.o. iz bosanske Žepče.

Kaj je podjetje Elmont d.o.o. in s čim se ukvarja? Gre za leta 1996 ustanovljeno podjetje iz BiH, katerega primarna dejavnost je izgradnja bencinskih postaj, terminalov in rafinerij. Dokaj zanimivo, kajne? Več o njih si lahko preberete [na njihovi spletni strani](#). V primeru, da vas zgodovina bosanskih podjetij ravno ne vznemirja (četudi so solastniki Isajlovićevih podjetij), vas bo zanimal spisek njihovih refenc. Recimo to, da so v BiH zgradili točno 19 bencinskih črpalk za podjetje Petrol BiH Oil Company. Saj veste, katero podjetje je to, kajne? Bosanska podružnica slovenskega Petrola. In kaj smo zdaj s tem dokazali? Predvsem to, da zgodbe o Isajloviću in Petrolu morda le niso plod fantazije in preganjavice, samo da je bilo iskanje relacije Isajlović – Petrol geografsko napačno. Podobno, kot Bobinac ni vedel, domnevam, da danes Berločnik ne ve. In podobno, kot je Isajlović nekoč zanimal kakršnokoli lastniško povezavo s SGP Gorenjc, verjetno tudi danes lahko vse zanika. Vsekakor pa javno dostopne baze podatkov in spletna stran podjetja Elmont kažejo na to, da se je sveti gral (ali povezava Isajlović – Petrol) vendarle našel.

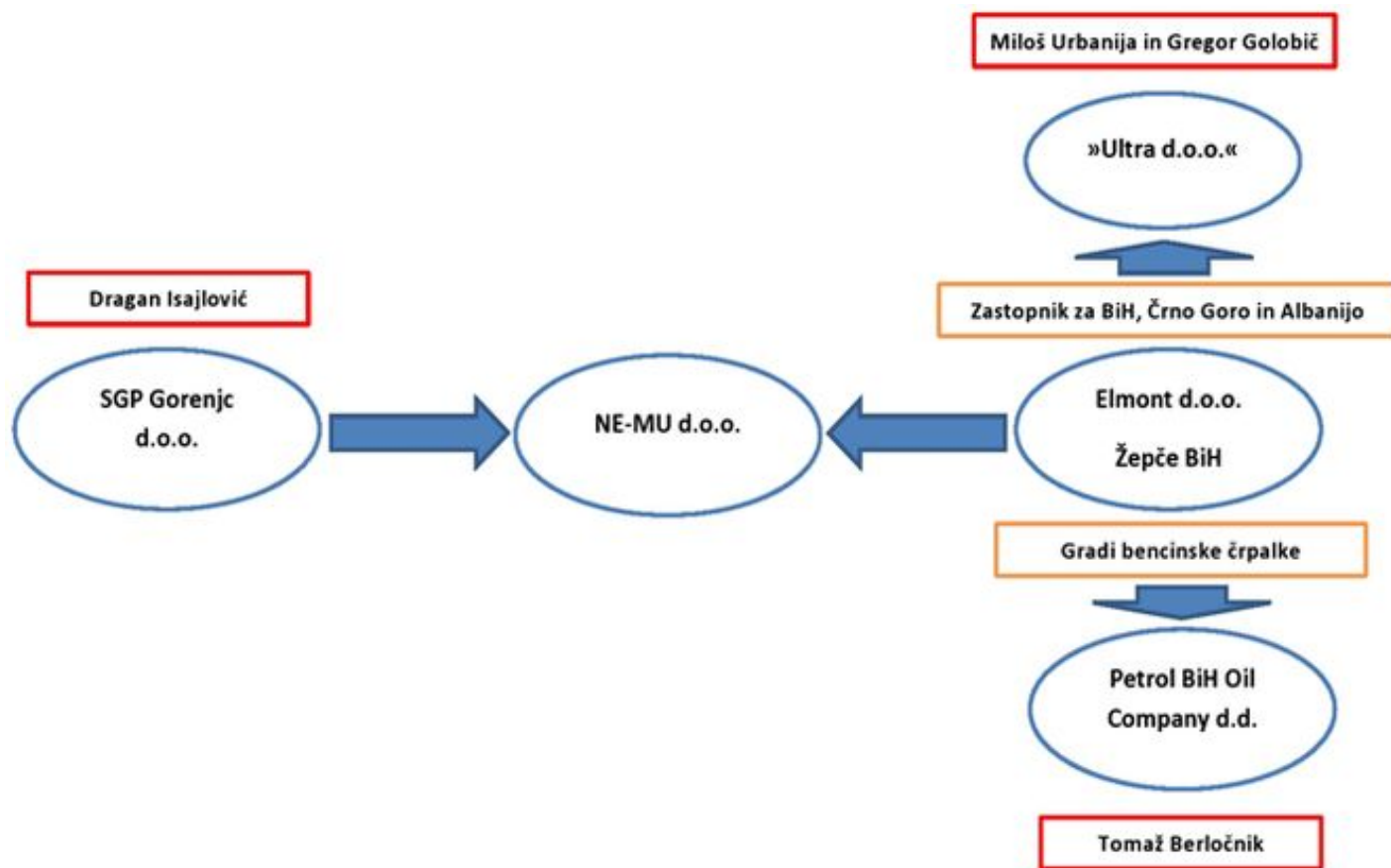

Velik naročnik podjetja Elmont d.o.o., Isajlovićevega partnerskega podjetja v BiH. Foto: www.mediaspeed.net.

To pa še ni vse. Elmont d.o.o. niso samo klasični gradbinci, ampak so tudi zastopniki določenih podjetij.

Natančno treh. In na njihovi spletni strani izveste, da so zastopniki za BiH, Črno Goro in Albanijo za podjetje Ultra d.o.o. Aha, drage bralke in bralci, podjetje, ki je lastniško povezano z Isajlovićem, je zastopnik za zloglasno Ultro, in to za tri države!

Zdaj pa razmislite, kako je mogoče, da bi vse to bila naključja, za katera Isajlović ne bi ničesar vedel, in pojasnite, kako je njegov lastniški partner lahko prišel sam od sebe iz neke bosanske vukojebine (se opravičujem, ampak bosanski viri so sami trdili, da je Žepča bosanska vukojebina) do slovenskega mastodonta Petrola in razvpite Urbanija – Golobičeve Ulte (ali kakorkoli že se te dni imenuje) in dobilo posle, o katerih si večja bosanska podjetja ne upajo niti sanjati. Odgovor poznate. Da bo bolj jasno, ni odveč zarisati bencinske mreže, ki je nastala v BiH:

Bosna v srcu ali škofjeloški avtocestni pasijon

Prolog. Leta 1991 se je Jugoslavija končno poslovila od življenja. Vse, kar je v njej ostalo živega, so bile stare mreže, ki so jih organizirali kriminalci, in nove mreže, ki so jih naredili trgovci z orožjem. Tu in tam so poti odpirali tisti, ki so imeli informacije in povezave. Nekdo jih je denimo uporabil, da je po Bosni zbiral certifikate, drugi, da je po Srbiji odkupoval zemljišča, tretji spet za kaj drugega.

Kdor vsaj bežno spremlja slovenske poslovne zgodbe, je zagotovo zaznal peripetije okoli izgradnje škofjeloške obvoznice. Bitke za pridobitve projektov so bile povezane s spopadi med posameznimi ponudniki, blokadami razpisov itd. Vse o tem je dobro znano in zapisano. Ampak nikoli pa se nikomur od slovenskih medijev ni zdelo smiselno zapisati, kdo so bili tisti, ki so se pravzaprav spopadli v tem primeru.

Na razpis za izgradnjo poljanske obvoznice se je prijavilo pet podjetij, vsak s konzorcijem podizvajalcev. Spori in pritožbena blokiranja razpisa pa so štartali s strani podjetja Euro Asphalt d.o.o. in Integral Inženjering a. d. (a.d. je bosanska različica slovenskega d.d.) In tu postane zgodba zanimiva. Najprej, kaj je podjetje Integral Inženjering a. d., ki se je skupaj z Isajlovićevim SGP Gorenjc prijavilo na razpis?

Integral Inženjering a.d. je podjetje iz Republike Srpske, natančneje iz mesta Laktaši (pozornim že zvoni alarm), ki se ukvarja z izgradnjo avtocest. Predsednik uprave tega podjetja je Slobodan Stanković, človek, ki ga mediji iz federalnega dela BiH imenujejo "gozdni poslovnež" in ki je v regionalne medije prišel leta 2013, ko ga je na bosansko – hrvaškem mejnem prehodu Stara Gradiška zaustavila hrvaška policija in mu vzela 450.000 evrov gotovine neznanega izvora, za katero je Stanković trdil, da je namenjena

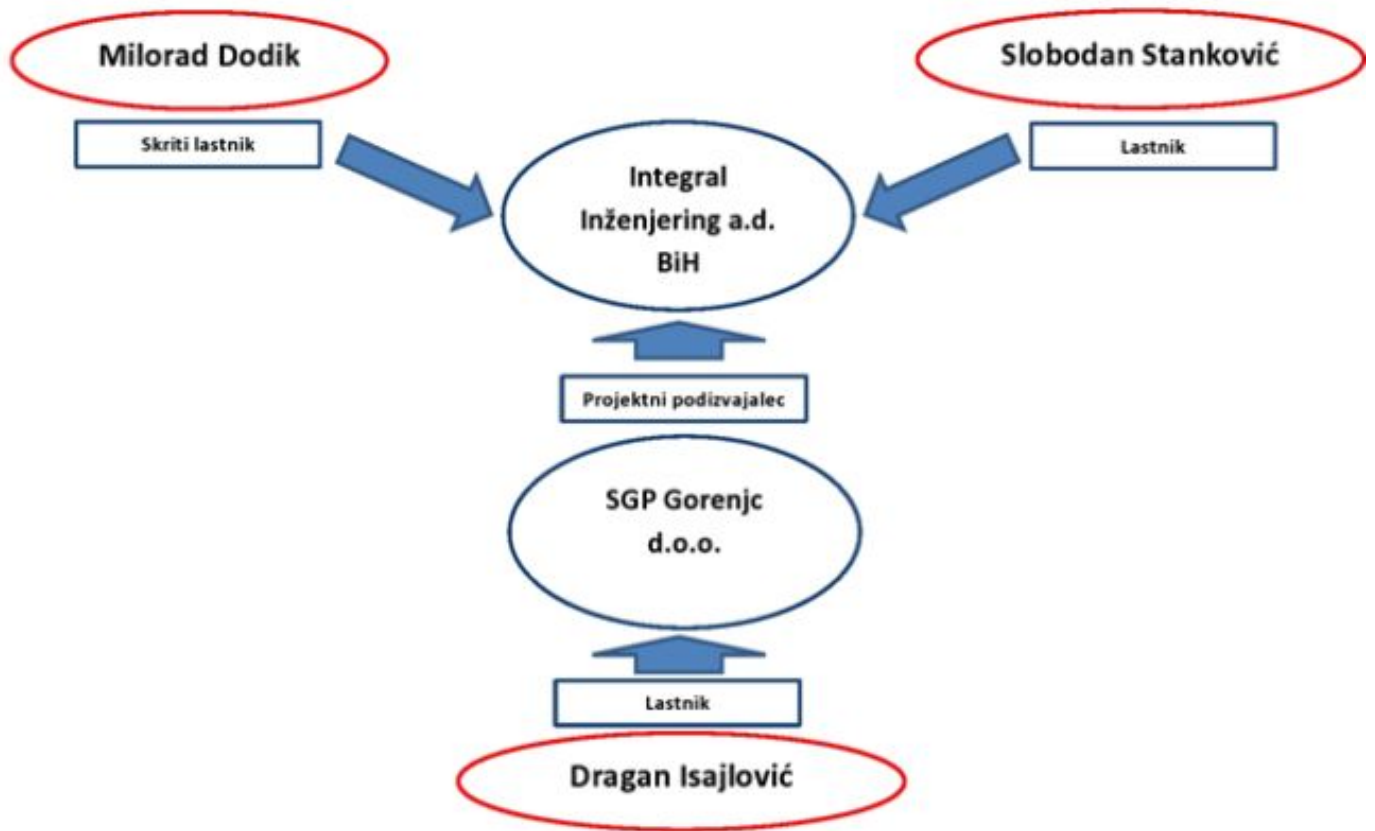
razširitvi poslov v Srbiji (kakor Petan – Zavrlovska situacija, kajne?). Poleg tega je ta ljubitelj gotovine iz vrečke "zadolžen" za še vsaj dva ogromna finančna škandala v BiH. Najprej gradnjo avtoceste Banja Luka – Gradiška, ki velja zaradi strahovitega plenjenja za najdražji avtocestni odsek na svetu, in potem za gradnjo administrativnega centra vlade Republike Srpske v BiH, za katerega je Integral Inženjering vzel kredit pri, kakšno fenomenalno presenečenje, banjaluški NLB in ga ni vrnil. Namesto njega je to naredila vlada Republike Srpske. Zdaj pa najpomembnejše- to podjetje iz Dodikovih Laktašov velja za skrito Dodikovo lastnino, Stanković, ki je desna roka predsednika vlade Republike Srpske, pa za slamnatega moža, ki pokriva Dodikovo lastnino. Zakaj skrito? Ker je lastništvo podjetij zamenjano za posle, ki jih podjetjem posreduje Dodikova vlada, pogodbe pa so podpisane mimo zakonitih institucij Republike Srpske. Gozdarsko poslovanje, kaj hočemo, zagotovo pa Slovenci nismo tisti, ki bi se lahko zgražali nad takimi poslovnimi običaji.

Fenomenalna povezava kajne? Milorad Dodik, skrit prek Stankovićevega Integral Inženjeringa in Dragan Isajlović, skrit v SGP Gorenjc, skupaj v projektu izgradnje poljanske obvoznice. Krasna idila.

Milorad Dodik in Slobodan Stanković, poslovna partnerja SGP Gorenjc in Draga Isajlovića. Foto: TrebinjeLive.

V Integral inženjeringu je zaposlen tudi nekdanji notranji minister Republike Srpske Darko Matjašević, po besedah naših virov iz federalnega dela BiH zelo zanimiv človek. Poleg tega naj bi bilo podjetje polno nekdanjih agentov SDV in varnostne službe Republike Srpske iz časov bosanske vojne. Zdaj pa sami seštevajete dalje, mi vam ponujamo zgolj spodnjo fascinanto infografiko:

Ustavimo se za trenutek tudi pri drugem bosanskem ponudniku Euro Asphalt d.o.o., kajti tudi to podjetje prinaša s seboj nekaj zanimivih informacij, s katerimi lahko kontekstualizirate slovenske poslovne pravljice.

Podjetje Euro Asphalt d.o.o. prihaja iz Sarajeva in je Federalni kontrapunkt Dodikovemu Integral Inženjeringu. Direktor tega podjetja Hamid Ramić je veljal za tesnega prijatelja političnega tajkuna Bakirja Izetbegovića in je do poslov v Federaciji redno prihajal tako, da je nakazal še prispevek vladajoči SDA. Zato da ne bi izgubili fokusa, ki se mu reče Isajlović, vam predlagam, da si več o Ramiću in Stankoviću preberete sami ([na tej povezavi](#)), seveda pa ne bo odveč niti, če se vprašate, kako so bosanski tajkuni našli pot do slovenskih poslov.

Omenimo raje še eno zanimivost, ki vam bo morda dala odgovor na kako vprašanje, ki si ga brezupno prizadevate najti v slovenskih medijih. Slovenski zastopnik Euro Asphaltovih poslov je podjetje Euro Asphalt Ljubljana d.o.o., podjetje, ki je nastalo nekaj mesecev po škofjeloškem avtocestnem pasijonu. Lastništvo tega podjetja si delijo trije. Matična firma iz Sarajeva (63 %), Klavdij Kovačić (34 %) in Globint d.o.o. (3 %). 100 % lastnik podjetja Globint je IMICO Consulting d.o.o. Ljubljana, 50 % lastnik tega podjetja pa je Zijad Bećirović. Slednjega poznate, predstavlja IFIMES, inštitut, ki se ukvaja z mednarodnimi študijami s poudarkom na Islamu. Če se v Sloveniji sprašujemo, od česa pravzaprav inštitut in Bećirović živita, se, verjemite mi, v BiH (posebno v Brčkem) in v Črni Gori ne. Te bosansko – federalne poslovne povezave pa naj spet ostanejo tema za kdaj drugič.

Torej? Morate priznati, da je Isajlovićeva bosanska pravljica neverjetna, saj v njej ne samo, da nastopata Petrol in Golobič – Urbanijina Ultra, ampak celo megatajkun iz Republike Srpske in megatajkun politik, predsednik vlade Republike Srpske Milorad Dodik.

Imate prav, to so naključja. Čeprav ne razumem, kako je mogočih toliko naključij okoli Isajlovića. Ampak ja, to nerazumevanje ni samo moj problem, ampak je problem vseh nas, in to že ves čas.

666 imen Dragana Isajlovića

Prvo ime (če seveda pustimo ob strani Janeza Zemljarića) v kontekstu Isajlovićevih poslovnih strategij je zagotovo Klemen Ferjančič, nekoč direktor in solastnik podjetja SGP Tehnik, torej podjetja, od katerega

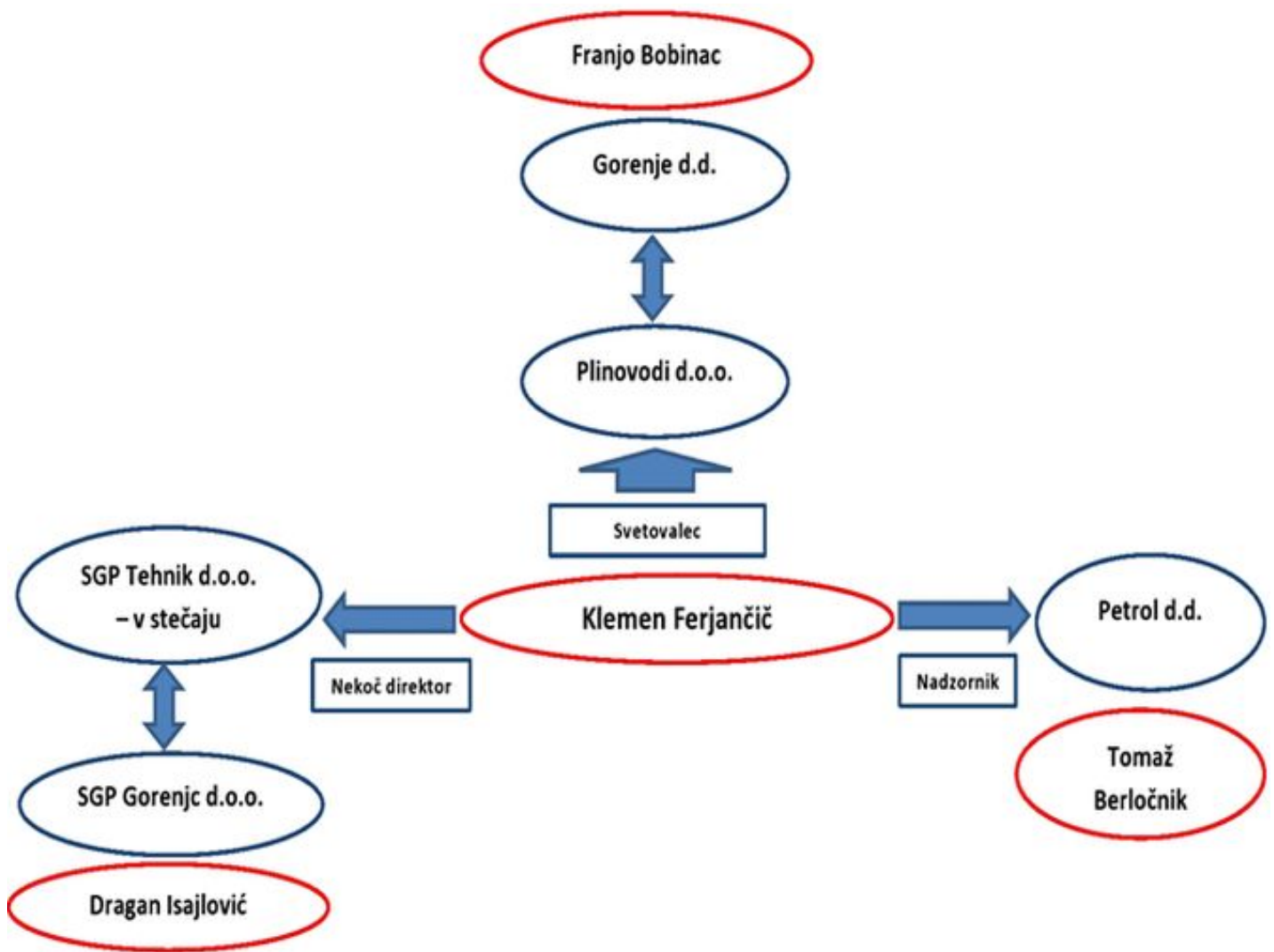
je Isajlović odcepil in pred stečajem varno odpeljal SGP Gorenjc. Ferjančičeva karierna pot pa nam pove še marsikaj, predvsem pa potrdi neke teze o tesnem povezovanju med kralji slovenske ekonomije.

Denimo v obdobju, ko je bil Isajlović zloglasni svetovalec ministra Križaniča, je bil Ferjančič nadzornik kapitalske družbe, natančneje, tja je bil imenovan decembra 2008, vanj pa se je usedel konec januarja 2009, medtem ko je Isajlović svetoval ministru za finance tisti kratek čas leta 2010. V obdobju Ferjančičevega nadziranja KAD je bilo dostikrat slišati, da ima Isajlović močan vpliv na tedanji AUKN. Seveda so bile naokoli samo govorice, podobno, kot da je SGP Tehnik tedaj urejalo državne posle, ampak ker Pahor nikoli ni zmozel posebnega državljanskega poguma, je tako ostalo, kot je, na ravni govoric, ki so danes zgodovinsko slepo črevo. Morate pa priznati, da je bila pot od SGP Tehnika do samih vrhov Slovenske vlade, prek Isajlovića in Ferjančiča, neverjetno odprta. In danes, gledano za nazaj, je morda lažje razumeti, da se je moralo vedeti, kaj se dogaja na relaciji Ferjančič – SGP Tegnika – SGP Gorenjc – Isajlović, ampak za SD je bilo to očitno nepomembno. Da sploh ne govorimo o relaciji Ministrstvo za finance RS – Isajlović - SGP Gorenjc – Elmont d.o.o. – Ultra d.o.o. – Ministrstvo za visoko šolstvo.

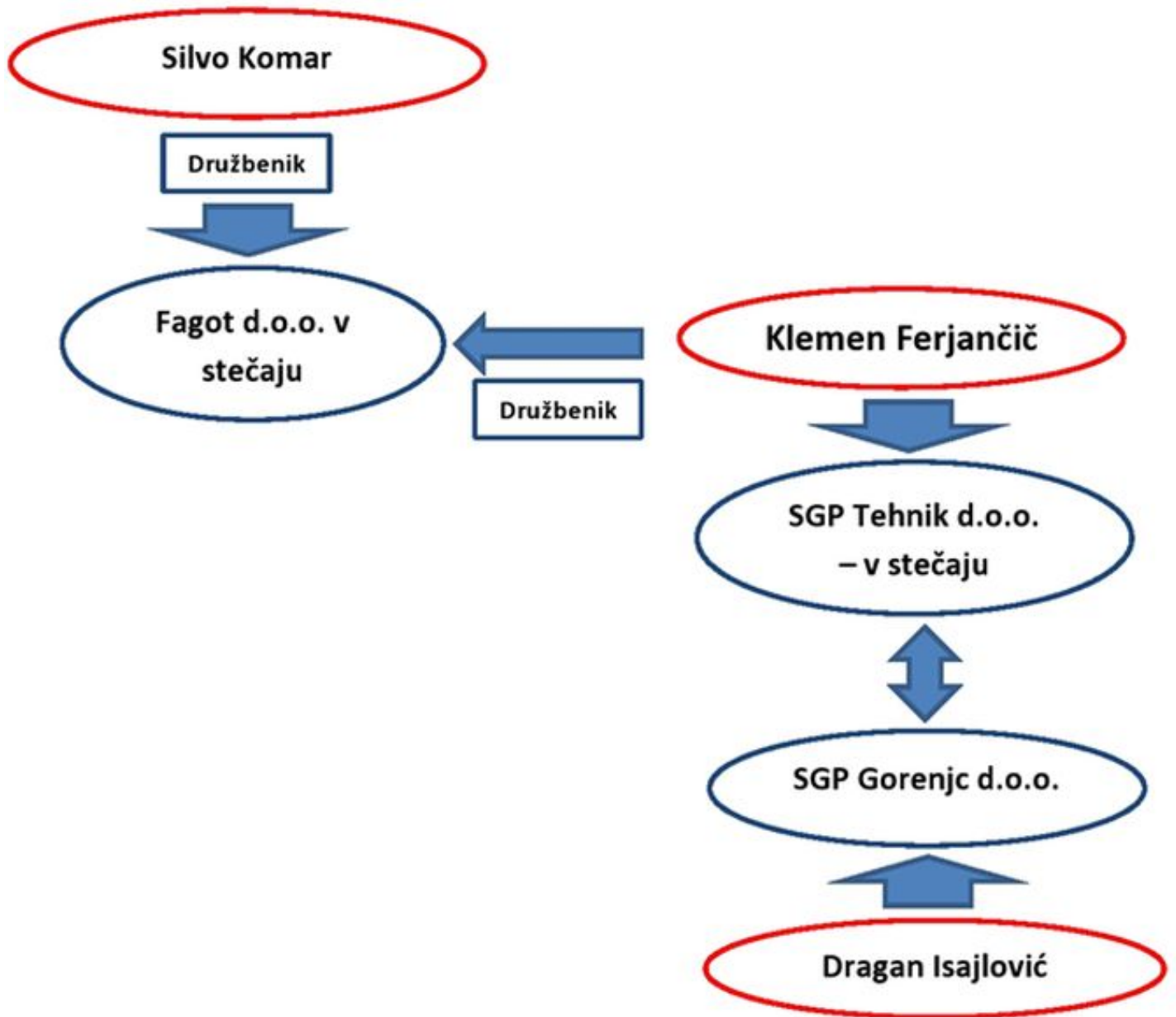

Pahorjeva ekipa za pospeševanje podjetništva: nekdanji finančni minister Franci Križanič, njegov svetovalec Dragan Isajlović in njen podjetniški kolega Gregor Golobič. Foto: www.mediaspeed.net.

Ferjančič je po prehodu SGP Tehnik v stečaj in rešitvi SGP Gorenjc 7. aprila 2014 s kvoto SD (torej že popolnoma odkrito) zasedel mesto nadzornika v Petrolu d.d. Saj veste, katerem Petrolu, kajne? Tistem, ki je nekaj let nazaj hčerinski firmi SGP Gorenjc v Bosni dal posel igradnje devetnajstih bencinskih črpalk po BiH. Da pa bo ironija še večja, je taisti Ferjančič, kljub temu da je nadzornik Petrola, 16. julija 2014 postal še svetovalec tehničnega direktorja podjetja Plinovodi d.o.o. Zakaj ironija? Prvič, ker je precej nehigienično, če nadzornik firme matere postane svetovalec direktorja firme hčerke, in drugič, precej nerodno je, če bi želijo narod prepričati, da so vse le paranoično interpretirana naključja, potem pa se zgodi, da nekdanji solastnik SGP Tehnike svetuje Plinovodi d.o.o, ki ima na koncu lastniške strukture tudi Gorenje, podjetje, ki je posredno (prek Tosidos) dokapitaliziralo edini preživeli del SGP Tehnika, torej SGP Gorenjc, ki je končalo v rokah Isajlovića. Zapleteno? Je, ampak zamislite si, da berete zgodbo, kjer vsi seksajo z vsemi, preostalim pa trdijo, da se sploh ne poznajo. Ali kot pokaže spodnja infografika, je menda jasno, da relacija Isajlović – Bobinac ni nestabila ad-hoc tvorba brez trdnih veznih členov in ta vezni člen je zelo očitno Ferjančič:

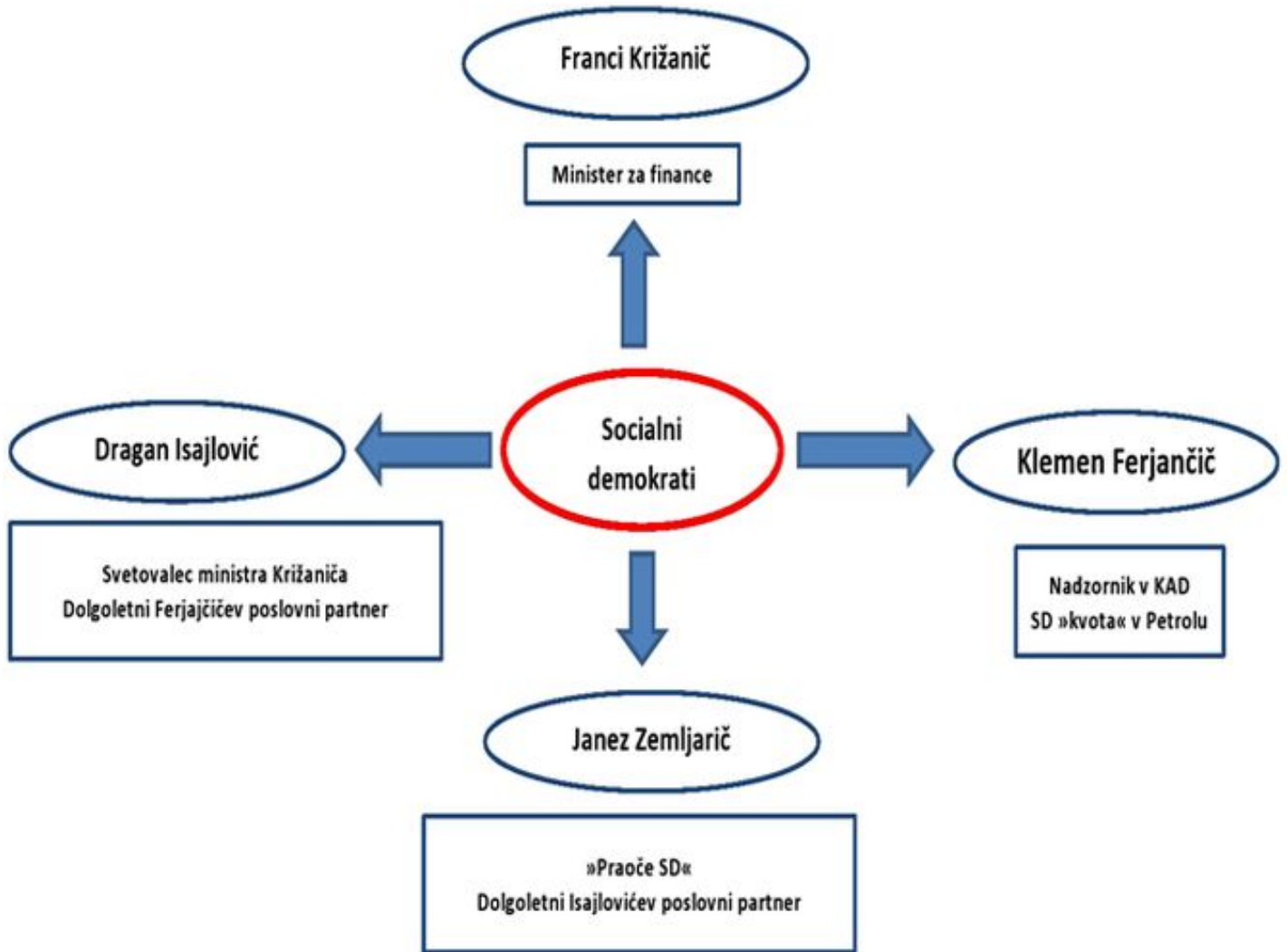

Za posladek pa še tole. Obstaja podjetje Fagot d.o.o., ki je v stečaju. Tam je kar nekaj lastnikov, za bralce pa sta verjetno zanimiva dva: Klemen Ferjančič in Silvo Komar. Menim, da veste, kdo je slednji. Sicer ne vem za vas, ampak meni se zdita povezavi Isajlović – Ferjančič in Ferjančič – Komar naravnost fascinantni. Zagotovo pa je spet vse skupaj naključje in zagotovo, čeprav je Ferjančič vezni člen, ne obstaja poslovna relacija Isajlović – Komar, to doslej že vemo, to nam je že jasno.

Povezav na relaciji Petrol, kjer sedi Isajlovićev poslovni sodelavec – Gorenje, kjer sedijo dokapitalizatorji Isajlovićevega podjetja – Geoplin, ki je lastnik podjetja, kjer svetuje Isajlovićev poslovni "kompadre" pa je še ravno toliko, da postane jasno, da Tosidosova zgodba še zdaleč ni naključna (poglejte si lastniško strukturo podjetij Iges d.o.o in GGE d.o.o.). Vprašajte se sledeče: prvič, zakaj podjetje, ki se ukvarja s proizvodnjo bele tehnike, prodira na trge energentov, drugič, zakaj to podjetje z belo tehniko dokapitalizira na videz nepomembna gradbena podjetja, ki so v zadnjem trenutku rešena pred stečajem in zakaj prav z njimi (čeprav nimajo referenc) izvaja velike državne projekte? Tretjič, ali res verjamete, da nekdanji svetovalec ministra za finance na eni strani in nadzornik KAD, danes nadzornik Petrola, na drugi strani, ki ju družijo skupni projekti, ne moreta splesti vplivne mreže, v kateri so slovenska mega podjetja tipa Gorenje?

Kanali so odprti, moč je skoncentrirana, nekateri skupni projekti so razkriti. In kaj zdaj?

V zgodbi o nordijskem centru smo videli krah SGP Tehnika, preživetje SGP Gorenjca in vstop solastnika SGP Gorenjca v projekt, ki ga je vodil Kolektor Koling prek podjetja Tosidos. Kolektor Koling je hčerinsko podjetje Petričevega Kolektorja. Zakaj to pišemo? Zato, ker je poslovno in projektno – lastniška povezava med Gorenjem in Kolektorjem tako zelo blizu, da enostavno ni moč verjeti, da se Isajlović s svojim podjetjem SGP Gorenjc ni priklopil na obstoječe mreže, in ker ni moč verjeti, da je Ferjančičev vpliv na konstruiranje teh mrež nepomemben.

Odpri dosje

Kako zaključiti? Trdimo, da nismo niti blizu konca dosjeja Isajlović, morda pa smo vendarle zapisali nekaj uporabnih informacij in vam kontekstualizirali ekonomsko – politično realnost slovenske tranzicije. Morda Isajlović bolj kot s svojim projektnim mreženjem po Sloveniji in BiH označuje slovensko tranzicijo s tistim kratkim obdobjem, ki ga je preživel v kabinetu finančnega ministra Križaniča. Marko Golob, tedaj AUKN, je za Isajlovića na preiskovalni komisiji Državnega zbora o ugotavljanju zlorab v slovenskem bančnem sistemu 08. april 2014, torej dan po tem, ko je Ferjančič postal nadzornik Petrola) dejal, da je bil eden redkih, ki so razumeli, za kaj gre pri reševanju slovenskih podjetij. Mi, preostali, vemo nekaj drugega. Da se je Isajlović tisti kratek čas "kabinetanja" ukvarjal z Muro, MIP in slovenskimi igralnicami. Mure ni več, MIP je mrtev, v zvezi z igralnicami pa se je celo strahopetni Pahor odločil, da so nezakonita lobiranja presegla vse mere in je vložil prijavo na KPK. Ampak spet je to neka čisto druga zgodba. Mi preostali tudi vemo, da je SGP Gorenjc v tistem času že plaval v roke Isajlovića in da je njegovo hčerinsko podjetje v BiH že opravljalo posle za Petrol, ki se ga je potem prijetno zasedlo.

Mi preostali vemo, kaj ste počeli, in mi preostali ne bomo pozabili, kvečjemu bomo še kaj razkrili, saj tranzicijski dosje Isajlović še ni zaprt, posebej ne v epizodah igralništva in še česa.